

Mühlhausen/Thür., 24. März 1544

An Joachim Camerarius d. Ä.

BSB, Clm 10370, Nr. 242.

Clarissimo viro D. Ioachimo Camerario Domino et praeceptoris suo colendo. Leiptzgk.
 S. D. Nisi casus aliquis obstituerit, binas meas literas, diuersis temporibus scriptas, iamdudum te simul accepisse spero: Menius enim, qui Nonis huius mensis Isenacum profectus, adhuc abest, id se curaturum recepit. in quarum alteris significauit id, quod Portunnus te velle indicat, in eo videlicet res meas esse loco vt oblatam illam paedagogiam suscipere nequeam, redditis rationibus, quas tibi pro tua humanitate probari cupio et confido, aut, si id nimium est, saltem boni abs te consuli. Nam, vt ingenue fatear perturbationem animi mei, egomet ipse propemodum neque quid probem aut improbem neque quid sperem aut optem, habeo. quae metuam, quounque tandem respexero, plurima certe sunt. Itaque saepe cum Euripide dicere libet ὁ βίος ἀληθῶς οὐ βίος ἀλλὰ ξυμφορά. porro cum idem, quod fors tulerit, moderate ferri alio loco praecipiat, abduco animum ab his cogitationibus, quantum queo, tum studiorum tum laborum continuatione, quos etsi pro mea imbecillitate satis graues et quod nemo negabit, certe per molestos sustineam, in non magnis commoditatibus, tamen cogito, mala nota esse tutissima, et spei, tam incertae praesertim, preeferenda. Valetudinem meam, potu ceruisiae et reliqua Turingorum diaeta crudiore, non quidem affligi grauiter, labefactari nonnihil tamen et attenuari video. neque alia ratione rectius hic mihi consuletur, quam ducta vxore si velim ipse esse paterfamilias, quod vitae genus valde etiam dubito an vnquam sim amplexurus, iam certe permagnae sunt causae quae deterrent. Omnino genius meus cum Saxonica et Turingica et Misnensi viuendi ratione, parum congruere videtur. Quare velim proprius abesse a Suevis meis humaniss[imus] hominibus, si liceret. Contendunt hoc a me, praeter amicos quosdam, vehementer, duae sorores φίλοστοργοτάται, quarum voluntati difficile esset refragari, si quid ostenderent. Nunc cùm tantum optant id quod et ego saepe et dormiens et vigilans somnio, quid aliud agam nisi vt et me et mea omnia diuinae voluntati permittam et rerum mearum satagens, aut haec, dum vlla vis corporis et animi superest, aequo animo perforam, aut meliora, hic potius quam alibi expectem, sine sumptu, et minima cum molestia mea, tametsi spe fortasse non perinde magna. quae cum omnis fallax et incerta sit, non video cur sua causa laboris aliquid et molestiae suscipi velle debeat, a me praesertim, quem fortuna luserit saepius in rebus similibus aut etiam potioribus, quam exhilararit. Tu si quid nosti melius non vt impertias sed vt imperes, oro. Tanti est apud me tua et D. Philippi autoritas vt quod iusseritis, modo si possim, absque omni tergiuersatione mihi statuam esse faciendum. Verum si in ijs rebus de quibus ipsi adhuc dubitatis, nec periclitari nec noui quicquam statui a me oportere puto, incertam fortunae aleam reformidans, me omni apud vos et contumaciae crimine et temeritatis existimo caritatum. Vestra quidem benevolentia idem apud me pondus et nunc habebit et quoad vixero habitura est, quod, si rationibus meis et commodis, rectissime consultum esset. Meam voluntatem si quo possem alio testimonio vobis declarare quam verbis, tam libens id facerem quam debo. Tantum autem debere me vobis profiteor, quantum qui soluendo esse iudicio suo nunquam possit. Vale. Datae Molhusij, ad lucernam, intempesta nocte, in occupatione scribendi plures epistolas antequam lucescat. 9 Cal[endas] Aprilis Anno 44.

Tui obseruantiss[imus]
 Hieronymus Wolfius.